موږه دوه په
دوه ملگري

موږه دوه په دوه ملگري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

Present

تاته!

زړه سواندو و الدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پېژني

او زړه کې ځای ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونדی ټولنې یادداښت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زره پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او لیکوالان راټولیږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوروي، او کره کتنې ته یې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زیرۍ په ډول زیاتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکي مفاهېم دي، ځينې هنر څيړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په ښه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نرۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکې او بوګنونکې شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په نننیو اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او ترډیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر مانۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړې کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

ځیرنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلومواکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملگرو شعرونه گورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د گوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مگرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرگونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په څپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم څپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنگه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، گني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغــلی

راته خــــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـرلوري مې څارلـــی یوښاغلـی

که باران د محبت شېبې شېبې شـي

مـا د زړه په سـر کرلـی یو ښاغلـی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ببرۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ټوټو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.
شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملگري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالگه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنگې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملگرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنگ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زره چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د ناآشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکې کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غـــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وایي:

غزل یې ونه ورې چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیر په سپینو ګوتو

په تشبه کـې مې انځــور د ځان لیدلو
په ګـــــریـــوان د یو مــین ځـــپې اوبه

ددې جـینــۍ په تـنـدې سپینه روپۍ
څـه پکــې مه وایه چې رنګ یې نشته

ستـــا ناویـــتوب زمـا د تن جـــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنــه وشیندي

په مینه او درنښت
نقیب رسول کلیوال
خوست پریم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړې کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پربېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هینداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواک انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نری لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې اندېوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې تورروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېرې برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه

محمدالله شېرزی

خوست خواجه متون تپه

۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کورودانی

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه وړتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستانه یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بریالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواره او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عــــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جــــهان دده له رویه
راخــــتلی لکه لــمـر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهــرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅـــو به وي خـــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطــــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــــيږي پرې اورونه اې وطــــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســـــونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطــــــنه

نن دخپلو کړو په وجــــه بــنديوان يــو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطــــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مــــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعــــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رونړ مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم ســتره بينـايي ده د ټولـــــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شـیبې د ګل پر څانګو
مـنزل ته رســـو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســتادانو دغـو لـــویو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړې تر ابـــده
اې شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

ملګرې ورو په ورو ځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښــــاغلی
راته خــــاندي غلی غلی یو ښــاغلی

د نظر مــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هــــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېــبې شېــبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښــاغلی یو ښــاغلی

ترې چـــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه يې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

ژړه روه په روه مــلگرې

زموږ کلی

هــر وخـــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې سـپرکړلې بیا ژنې راوتي دي
څـوك چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جـوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېګاه عجیبه غونډې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګـلاب دواړه وروړل
زمـــا د جــان غـوسه سړه وه مایې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ویـده وه ما یې مخ ته کتل

بـاڼــه یـــې مـړه اننـګي سره د وېښیدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې ګیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه یـــې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

سـحـر نــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزیه بل شـان ننـداره وه ما یې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې تيټې دي ليــــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهـــــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلي دي وژلــــي
همېشه د خلکوورانديې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې ستركې راايستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك كـــړی
همېشه مـــو په كالو كالو ســـــاتلي
همېشه مودشنكي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګــــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندې تکــه توره زخه

د غــزل د ښـاپيـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدريزه مـوسيقــي د زړونــو خوښه

ځان د ميــو په پيــالــو نشه کوم نه
خمــارونــه د يــو چــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کــه چنــــار نه رالــويدلې ژيړه پڼه

که ته لاړلـــې شيرزيه ياد دې شته دی
شــاعــري دې په بـلا زړونوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلیني کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشـقان د زړه پـه وینو کرښې لیکي

مـونږ ددوارو نظـرو تـه احتــرام کـړو
شـاعــران پـه نازنیـنـو کرښـې لیکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځینې ځینې پـه اغــزینـو کرښې لیکي

چې د خیــال لـه دایـرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا پـه مـرغلینـو کرښې لیکي

پښتـونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیـکـولان پـه ځینـو ځینو کرښې لیکي

دا شـېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قـلــم پـه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ښنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښـکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کـړې د پښتـــون تـېر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترګې يوبل کې ګنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لري نه راغلي

شونډې نه خوځي ترلي

دومره درد دواړه وهلي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـویر دی

بند په بند دغـم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګـورو

په څـپرو کې مـوتغیر دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـیـر بـابـا تعــبیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څـه چې يو بل ته نظـر کړو
د صحـنې تمـثيل د چا و
مينه ناك شو يو تر بله
نه د تـا و نه زمـا و
څه پلان خوخـامخا و
پټ پناه پردې تر شا و
څه پرېږده چې هـرڅه وشول
مـهـم ژونـد راتــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هيلو ډك كاروان

بلا وه بركت نه و

نوربه خيال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګي باندې پنهان

لوند په اوښكو مې سلام

د شېرزي د زړه درمان

زه له تا شمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

ګل مکۍ په دوه دوه پڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلوريزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوړه دوه په دوه ملګري

نظر

ستا د کلـي مازدیګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مې وکـړل ځو بې دریغه ټکانونه
د خـوبانـو ستـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل یې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځلیدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې یـې له ورایه مینه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره یـې زړګـی راتـه ډالــۍ کړ
څـه جـادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس یې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزیه** چې ځیګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کــــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلـــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامــــه کړم
نوره ووایه چې څه کــــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کـــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شـــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــمه کړم
نور به ســـوچ د اینده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

ځوانه ووه په ووه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېــر به درشــم تر کــوڅــې در پسې

د مغـروريت له مانـۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بيا به څوك نه کوي کيسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چـــې وفــا او نېکــي نه پــــېژنـې
شېرزی به نه کړي اند ېښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايـم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوږ كــېږده لـــه ســره لېونيه

د نكريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پـه تـــا څـــه كـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجــره لـــېونيه

فلسفـــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلـه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لیونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څـــه علـت دی مقـــدره لیـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لیونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللـې
زه دي پـرېښـودمه لـمـره لیونیه

جګې جګې مناري دي کړلې رنګې
اې د سپینـــو زړو شـــرره لـــیونیه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـرېـږه سره پرهـــره لیونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونـــد رهـــبره لیونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عـــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راټول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

ګرانه ده په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لـــږ خـــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــــه ډېـر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېـرزی** په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترېنه هرڅومره توبې کړمه
بیا هم لیونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونه یادوم ګلې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظره شي بیمارې شي

وګوره **شېرزیه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

لوی اختر

د ولــــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي سـاه مو بـــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لــړې وشینـده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمـان شه لوی اختره

لــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلتـه ناست یو
په وچ حلق مومهــربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې

د موســـی په لار روان شه لوی اختره

ملګري زړه په زړه زړه

چـې ملـکـه د ښـکلا دې تاج ته واخلـي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکــریزو د یو چـا په سپین ورغــوي
د شیــرزي په نـوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انـسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـر یو منکـــــر یې سمې لار ته باله
فــرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستــــا له عشقه ناکــرار یمــه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبــۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــــر چـــا د ولـــو بار یمـــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـــالـــونـــه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســـتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نکړې
د منصور د وخـت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بــل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــویــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نن په یـــبلو پښو روان یم
پــه اغــزنــو لارو تلــونکــی یمه پل یم

زړه په مثل د هینداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مــحبــت کــول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فــریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لــه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــــم لـــه کـار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســتوري به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـیمـار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدایانوته
ځـارشم لـه یو ځـارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه **شېـرزی** بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاړو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه یې غـولـولی یم څو څو ځله تېـروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې یار یوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفــرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هیـلو زړه مې بس تاته درسپـارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼـۍ شوله
زړه کې یې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی داېې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورکډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شېرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکی
لاروی ددغــــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيټېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتـانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بـدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونـه پـه آه و فـريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې به دښـمن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژړهـي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچــاهــي وه تر ډهـلي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمــيو ډک و ښايستونومــور وه
د ننــګيالــو زلمــيو ډک و ښايستونومــور وه
د ملالــۍ په خــوله ټپه وه ځوانان وړې زمــري
هـغـه مـيدان بريــو ډک و ښايستونومــــور وه
د بــګرام پېــغلې يې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېــواد د ننګ سـړيو ډک و ښايستونومـور وه
د سومــنات ســاه يې راوويستـه د تــورې په زور
مـلت د پاک زړګــيو ډک و ښايستونومــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لـري مـــثال زما ساده پښتانه
افـسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتـڼ به له تورمخو اخـلي
همـېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لـراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شـي
د خـړ خيبـر په استقـلال زما ساده پښـتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شـي
بيا به سيـالي کوي د سـيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډک وو له ښترو زما لويه پکتـــيا
پکـې مشران وو د خـبرو زما لويه پکتـــيا
لوی قنـــدهار مې د زمريو ننګياليو مېـــنه
د احمـدخان فاتـح لښکرو زما لويه پکتــيا
د ننګـــرهار د ښايستونو درته څه ووايـــم
د بـدخـشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتـــيا
د شمـــالي سرې درې کابل مرکز د زينـــت
د خړ خيبر خـوشـال ملګرو زما لويه پکتـــيا

*****

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځیدلی وطــــــن
د وطن غـــېږ کې مو خـاپوړې کـــــړي
هـم مـو د لاســه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موتی به شـــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــن
ملهـــم د کار غواړي ټپي وجود یــــــې
مـــا د خپل تن په ځیـــر ګڼلی وطـــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغـانـان
ګلان ګلان به کړي خـزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لـویو لارو نه کـري اغـزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــېرزیه
ددې وطـــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هېـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د زړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
میـنــه خــوږه ده ســترګې څــه ووايي

اوښـکې بــه دروـمــي قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلــه ده سترګې څــه ووايي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجـیـبــه ده سترګې څه ووايي

زړه کـه پـرې اخلي تصـویرونه دچــا
ســترګې کمـره ده سترګې څه ووايي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تــوتــه ده ســترګې څه ووايي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده سـترګې څــه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچا به رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پاڼه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کــې په ژړا شو
ګـــرېوان څيـري لېـوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزيه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا یار و رسيـــدلــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه یې چې کوم خبرې سپینې دي
یــه جــانانه ښکلې ګلورینې دي

مــه ګرځــه اغیارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وینې دي

ټوله دنــیاګــۍ ورته حیــرانه ده
ښـــکلې پښـــتنې خو نازنینې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښـــکلیه اور ورینې دي

اوس یې له دې ښاره کډه تللې ده
هرڅه یې **شېرزیه** اوس بې مینې دي

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درپسې مرې مې د وجودهرېواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصویرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وینو درکوم دغه پیـغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې یوګام راشه
زما ګــلفام راشه په تا ژونــدی یم
په بسترپروت یمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې یتیـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شیـرزي وینه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشــــــــه په تا ژوندی یم

ځړه دوه دوه په مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس بېلېږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکارېږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژړي ژړي يې قتلېږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوېږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تغرټولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چـې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې میړاني دي پښتانه دي
پــرې وریـــږي د سکـــــروټو بـارانونه
د بـل ځـــانته سپیلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځیدو
ژوند مې د ســرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځیدو

مړه په روه روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســـتــه لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مېـــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښـه په اعتـــمـاد مې زړه درکـړی و
خـامه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلـې وو
سمـه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شـېرزیه داســـې کار وکړ
ورڅ د پاچـاهـۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګـي شراب پیاله کـې راته وړاندې
په لیـدلـو یـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اختـــر په ورځ دې رانکـــړل لاسـونه
له مــودونه انتظـار شـوم که بـاور کړې

په زریـــنو ســندریزو ګـوتـو جـوړ وم
ستادسپیني غـاړې هارشوم که باورکړې

خـزخـزان مې کړه راوړه سـتا چـمن ته
زه دې یـار شـومه ریبارشوم که باورکړې

د شـیرزي امید یو بل پـسې ډوبیـږې
له ژونـدون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلــي مــازدیګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چینې اوبه

تا په لـــــپو راکولــې ما به څښلې
لکــه اوښکــې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ویل چې که اشنــا اب حیات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان لیدلو
په ګـــرېـوان د یو میـن څپـــې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهــد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکي سهرکې
د شـیرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکـــړلـې پټـــې ته رانه لاړې
فـــــریادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خــو وځښلـې زمـا دزړګـــي وینې
تاویـدلــــې لـه مستې ته رانه لاړې

دغـه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښل ښل سرلیکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانــه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ایښي ده
د زړه په سر مې ستا کیسه ایښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وایـه جان
مــا ســره هـــره خـاطـــره ایښي ده

مـرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مـــې هغه جـنــازه ایښي ده

زه مسـلمـان یــمه جـنـان یـــادوم
ټـنـډه مـې یار ته په سجده ایښي ده

شـــېرزیه ستا غزل فطرت ښـــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله ایښي ده

په زړه زړه ګولۍ مه ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کړم
چې د حسن تجلـوکې دې بندي کـړم

چارچاپېره دې اغـزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمځو کې دې بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راڅېنـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـا د حسن تجلـو يم سوځـولـی
اخيـر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غـيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغـلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بــادونه به كــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كـور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغــانيت په نامــه
شــېرزيه خير كــه مو ســرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خــو تــاوان غــوارِي
کــله بنګـــړي کلــه پــېزوان غــوارِي

هسې په ټوکو باندې نه شي میـــنه
غـــریبان ځکــه ترې امـــان غوارِي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلـــته هم سرغوارِي هم توان غـوارِي

د ستــرګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومـــرو ځـاروان غوارِي

کـــډه به وتـــړي وطـــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غوارِي ځان غوارِي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شــېرزی له تانه چې زلـفان غوارِي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـاعـري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچـــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خـالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګـیه څـه وایې مـین یم کـه مین نه یمه

د شاعـرۍ دنیا له ډېرو حقایـــقو ډکـــــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتــه ښايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشي
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سينګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا **شېرزي** دزړه په سرلیکلي ستا یادونه دي
کلــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

ياره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بيا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګـــي اهـونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي سـودا مې تا سـره وه پټه
تا خـبر کړل عالـمونه ځار دې شم
ما په هر لــمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مينه کې مې هرڅه وو بايللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېـــرزي دلـېونو خيالـــونو ياره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلې راتلې زمــا په زړه وختې
جــانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهيدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته ليـــونۍ په ديـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تــه مــې د زړه په سر چينه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېــروم
ښايسته انځورشوې آيينه وختې

ټکــه غرمه ده شـېرزی تږی تږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــورې
کوم چې به ستا په غیږ کې مــا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســــــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزيم دا کولی نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلـــی نشم
تا خـــو په ژوند ډیر نازولـم مـــورې
له هرې بدې دې ســـاتلم مــــــورې
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـــالي چـــرې ژړانه نه وه

ځوان ملګري په زړه پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شـــپه به وې ویـــښه ناســــــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه سترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــــه مــــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مــــه شـــې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــــورې
مادې هم رب په دواړوستــرګــوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــــر وغــړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــوره تیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــورې
ته د **شـــېرزي** زړګی یې مــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــا د ستر ګــو غــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې يوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جـنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرڅای څلورکړم
تاابليس دپريښودلو مصلت[1] راکړ

يــادوم به يې تــرعمره اې شېــرزيه
چې په ژوندېې پوهيدلوعلميت راکړ

(۱) مصلحت

ژړه په ژړه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه پـه سرمــــې خاطره ليکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه ليکمه

غم مې ګاونډکې اوسي کلی مويو
اشنـا د سترې ژوند کيـسه ليکمه

د زړه په وينـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګيله ليکمه

کله دې غـم کله ښادي ميلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله ليکمه

د زړه په کـور مې بمبارونه کيږي
چــاته ترخه چـاته خــوږه ليکمه

ستادخوبونو تعبيرونه ګران شول
شېرزيه ژوند دې شوګيره ليکمه

ځیږه دوه دوه په دوه مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوتول خــلك غمجـن دي او ويرونه كوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغـــان نه راځي
ځوك مروردي اوځوك مړه دي خوشالي چرته ده

هـــريو جابر ده توره كښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شـــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـــه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعــده

زما کــورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غرړ چمبې چمبې و

تــا مې سلګــيونه لذت اخيسته
زمــا زړګــی و خــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني رائې
مخــکې راتللـو خو ورړمې ورړمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګــنــي د ډېرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غــرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امــیدونو
ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو
د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وړمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريې لري جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هــر سـړي نــن ښه بد پيـژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل کيسې مني جانه

دا کلـــی خــو مينه مــين نه پريږدي
خــوار مــين د کلـــي نه شـــړي جانه

ډيــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چـول ليچـــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــېرزی به کډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه ستر ګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خــبر

مینه پايي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقــې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخـــتر تـه!

ته د اخــــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نــــړۍ واړه غمــونو كوربه
داچـــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
ســـلام ســـلام قـــــربانه
دامې پيغــــام قــربانه
تا ته اختر مــــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خـــــوشاليواخــتر
د غــم ځـپلــو د خــوښــيو اختر
دغه د اوښـكــــــــو ډكې ډكې ستركې
كه دغمـــو ځينې شي سپكې ستركې
اختردســــــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه كوی شو
بغيرله جنګه يوكيده كوی شو

ږيره دره په دره ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هـــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــو په خـــوښيو سـره
لــه اتڼــو ډولـــــــو ســــورنيــو سره
دا خپل لاســــــونه به د وينو پرځای
داځلـــي سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټولـــو مبـــــارك **شېرزيه**
اوږې شه خلاصې له ټوپك **شېرزيه**
******

هغه څوك چې په لـمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســــــره مې وليد ميکده کې
نن يې ځـــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورک شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بېزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جــوړ پرهــر مې نـښه د يارۍ دی

د تا غــيرہ شــي ارام د ټـولـو سـتړيـو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تـنکۍ دی

خــوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړيږي
څــه يادونــه څـه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنــتونه دې د پښــو د لاندې خــانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پرښــتــه د ذوالجـــلال يې
يــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوښکې پاکې کړه شـــېرزيه
محمـــد هـــم جـــدا شوی له مـورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومـې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګـرانه
صـبر تمـــام شویدی په لار مې کا

د پر د پر ستمـــونه مې زغـملي دي
تـورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا شـېرزيه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره دروم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه يو پښتني غيرت به ساتو
په نامه د احمدخان يو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونوسره څنګ کې
اې شېرزيه غم او درد وي په يارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځـیږي لـیونی وي
نه مـړ کـیږي نه رغـــیږي لیونی وي

تــل دځـان سره دخیــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټیټـیږي لیونی وي

دژوندون په هریو ګام کې ستړی ستړی
د یــار مـخ ورتـــه یادیږي لیونی وي

د پیغـوراو دتهمت کیسه کـې نه وي
خو چې یار يې خوشالیږي لیونی وي

همېشه يې د خـوبونو سره جنګ وي
اې شیــرزیه نـه بیـدیږي لیونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پیدا د محبت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زرین تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم رنګه به شي
دازندګي راباندې تنګه به شي
دغه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلوي یې کله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پدې خبره کې غفلت نکوي
ځان پاچا بولي پاچاهي کوي
په خپله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښـــکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني یار نه سوزوي
تهمت کیسې مني یار نه خبروي
په توروغروکې اوسیدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځیدل خوښوي
نـــه د پیـــسو اود مـــحـــــل دپاره
نه د خـــوراك اونه د چـــل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مینه په وینه ساتل کـــیـږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهـــیـږي ګرانه
ځان به لوګی خویاربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه یادغواړي
مینه وفا مینه شفا شـــــــــیرزیه
مینه ژوندون مینه دنیا **شیـــرزیه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښـکلو ښـکلو دصحبت دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ایمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـوږ وعــده درسره کـړې خـو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلۍ خزان دتا په لاس کې

که مې خیـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

غزل

اخــتره ستا اظــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هــره کوره فــــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمــار کولی نشم

اختره راغللــي یوه شېبــه وي
د خپل جنــان دیدار کولی نشم

مرغـــــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګـــلاب ګل چنــار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شـــــېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلې مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادې وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنـاکې په کارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشـــانه رسيـدلې شپرزې
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځيني غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځيني غواړم

پـاکه ميـنــه پاك نظـر پـاك امـيدونه
راله راکــړه هستـي نه درځيني غواړم

ما د سترګـو نظر سترګــو کې ساتلی
د ګــودر پيغلــې اوبه درځيني غواړم

لــړې وکـړه د يارۍ د ژوند خــــبرې
چې دميني په نوم زړه درځيني غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه **لعــل** لـړه شيبه درځيني غواړم

ځوانه مينه ملګرې ده په ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بـــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کــله مـو یو کـله مـو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځـو او راځـو
هیـچا مو ونـکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځي تل افغانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلي

ټــولې لارې مې څارلې بیا رانغلي
سترګو سترګو ته کېدلې بیا رانغلي
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلي
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلي
ډیرې نښــې یادګارونه دې را پاتې
مــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلي
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینـــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلي
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایــادیــږي دې غزلې بیا رانغلي
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټیدلې بیا رانغلي
مـــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلي
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــرانه نه یې راکـــولې بیا رانغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړه روه په روه ملګري

نه پوهيږم چې دچا سپيره نــظر و
چې له مايې واخيستلې بيا رانغلې
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بيا رانغلې

د مرګي ترخه پياله يې نوش جان کړه
شـــېرزي اوښکې تويولې بيا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هــــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرويانو د خـــوبرو پيغام ځلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـــه شبنــمي غـــوټــۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کـــړو مـــزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شـــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولــې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګـــــې درپسې لېږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماتې جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروښوکې دوستۍ جوړوې

هــدیرې ډکــې په ځــوانانو شولې
مـوږ ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګــی دې کانی نه خــوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغــانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړې کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

ملګرې په دوه دوه ږړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غرورد نګه مانۍ به دې راپریوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لږلباس دخاکساری درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېره کرېلیچنه لار پرته ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

مړه په دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـــړو ستاسو هم پاخـــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولـــه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نــور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښتن نه پیوستون غواړو

ګل په ګل روان یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولــې رانه نــه کــوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نــو
تـه رانـه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شـه ځپـې ځپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تياري جوړه کا

پدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چليږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دى لرې لارې سختې سختې
ربه شيرزي ته اساني جوړه کا

ژړه روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

دردہ بس راځہ د یوہ لوري یو
زړونہ مودي یوشانې معزوري یو

بې لہ تا پرهر زما جوړیږي نہ
ګرانہ چې دعشق پہ اسمان ستوري یو

راوړہ د پرهر تر خوا جونګړہ دې
موړہ د یو بل د مینې توري یو

زړہ تہ مې راغلی یې دچا پہ سر
لمر دې توروي ګرانہ د سیوري یو

کوریې دشېرزي دزړہ پہ سربانديې
اوس خو بہ یې ساتو چې کمزوري یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لــکه اوبــه په سپینه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانیمرګه شې
دارمــې وګاتــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مـــۍ یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندربانديې پخپله

که داوروڼه دوحدت په تړغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځوانې هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کــړلو اور کلی درپاتې شو

مـا در سره پټـه میــنه کړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشــي ګـرانه دلتــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه شیـرزی خوپه انصـاف سره
مـه لګــوه تــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــرنم

ګل د ګلابونو یې خیال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوښکې تویوم اشنا

ســـور په وینو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدایه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونـو یـې تل دې یادوم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

بـند په بند تړلـی یم تاو رانه ځنځیردغم
تـا په زړه ویشتلی یم تل کومه ویر صنـم
مینــــه د وختونو یې وینـه دې ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ویــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك كول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېرزی ګنم اشنا
پټ په تورغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـن مې نه دی خو صنم چاودلی
کندړ کندړ دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـه پـه لـــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابنامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی یم ګلــفـــامه
دحســن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړي دوړي توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحـبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهـنونه مـو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهـار په کاڼـو ولـو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مـاښـامـونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربـه راولـــې د مینـــې بـــارانــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویـده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنـم کــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلــونه

پاکـه مینــه مې د زړه پـه کــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شــول پریمــانه ارمــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليــوني اجـل وهلـي تـرې ويــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختــلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پسـې تـرلـې
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سرې پکې ظاهرشي
نـو د ستـــورو رڼا هـلـــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلې
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد

عـيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نيمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قـــربان دې شم صنمه مهـــربانه ياقربانه

ملنګ ملنګ خيالونه مې دتخت خوبونه ويني
عجـــيبه زمـانه شوله په ځان يم بد ګمانه

دستركو ديد مې بند په ځنځـيرونو دالفت شو
زړګـيه ليونيه چې ورك نه شـــې له ځانه

سيلـۍ د محبـت ترينـه چــاپيره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هيلـــو كاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شپرزيه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي رڼ سبا به شي
بیا به پســــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هــــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پیڅې شــــرنګ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــــي جـان هـره خـبره منم
خـو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تـــورو بريښن يې تـر اسمـانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـسن پـــيره نن خـــيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــنۍ په تنــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـوګل په ريســـرچ يـار لټـوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پـــرتـې وې د منـګيـو ټـوټې
شېـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

هره ورځ په ورځ مالګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـانتــه مې ګمان د لېوني وشي
کلــه مــې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مــو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیــم پکې کار د بازاري وشي

وشینــدو تخمـونه د ګلـونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تـوره یې له تیکـې نه راوویستـه
اوس به تـرینه خـامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هلــه به شېـرزیه نو خوښي وشي

هوره روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځـه رادرومه

پـه ډېـره مينـه مې بـلنـه درکـړه
دغه پـيغـام مـې ومنـه رادرومه

د غـــريبـانـو ښـــادي کله کله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فيصلـه يې کـيږي
ځـان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلـه ښادي کلـه غـمونه ګـرانه
شـيرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

ښادۍ ته ورو ورو ورو...

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکــه د ګل په شانې ښکلي وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خــوږې خـــبرې کړې
زه به غــلـی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به مـیرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپينو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امـــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قــــلـــــم

لاس کې مو ټــوپك قلم ته بد وايو
ځکه خـورو تيندك قلم ته بد وايو

تـــرې يو د خپلــو ورونو وينــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وايو

زړوکې مودجهل چينې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وايو

څوك به مودسترې ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وايو

جنګ موله بهره کورته راوســـتو
يم شېرزی هك پك قلم ته بدوايو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لــه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به یې شپه ورځې خـدمت کـولو
څاڅـکو خــولو مې پـهول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهــارموسکی موسکی کیدل ګلونه

زمــا د هیـلــو دنیــاګــی وه دلته
کـــرار کــرار به لـــوئیدل ګلونه

د ژونــد کــیسه مې پکې ونغاړله
زمــا غـــــزل کې یادیدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــیو محــل
شـــــېرزیه ښه ورژیــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډېر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لاالهاند به وې غرور به دې پيشه وي
يوه ځای کې به دې نه کيږي سکون

عجيبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پيوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانيو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقديرکې راغللو بيلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې يادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينــې تــيرېږي اوکنه

په ټالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هـغــه مينه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مـــرامه يارانه کې
دښـــــکلا ډيــوه بليږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګۍ زما **شېرزيه**
درته ســترګوکې غــړيږي اوکنه

ستا تصویر

جوړومه دې تصــــویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــــالـونو کې تر اوجــه رسیـدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژنـي مې ضمـیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړې
کلــه راکـــړې راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنــد کـړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقــدیر په سپینو ګوتو

د شــېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کـــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځیدم لکه کــوتره
د یو چـــا دپـــاره ومــه مـرغلـــره

دښـــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښـــایست دتاج محل وم پیغمبره

لـونګیــن مې دسینـــې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانومې سیال نه و
ومـــــه پیغلـــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې شـــیرزیه لاترعــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـې بـاران په شـنه اســمـان
چې میلمه مې شي له تولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چــې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختــو ګــرمــو سیلیو ځـغــلولي
د جــنـون تیرو ازغــیــو ژړولـــي
قــضــا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیـړۍ تبــې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجــاهــل طــبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حــواله کړو
دا ظالــم صلــیب به وشړو له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمـه دزړګـي ده
دارمـان خـونه مو سـمه په زړګـي ده
نـور به لـرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمـه خـبره د زړګـي ده

ژونـد به پـیل کـړو په نوي نوي بڼه
د زړګـي ګـلان په مینـه مینـه پڼه
لـړ به یو بل ته اشـنا ترغـاړي وزو
د الفـت مجلـه جـوړه نوي ګڼه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـبرې
کـړو به راویـښ دا خـوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خـبرې

ګرانه مرغلرې په روه روه ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دې وخــوړم په زغـــرده څوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده څوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مـــین شوې
کاشکې زه خو وی څوانمرده څوانیمرګه

که مې ســرد نازولــونه قـــــربان کړم
دا لـــــه ډیــرو نه بهـــترده څوانیمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو امیـــدونو
ډکـــه ځالــــــه د بشـــرده څوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې **شـېرزیه**
ډکــــــه لاره د خـــطـــرده څوانیمرګه

ځینه په ډوه ډوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هېواد کې وروز وژنه به ترڅو وي
دا دخپل کور ورانونه به ترڅو وي

افغانان يو د وروز وينه مو پکار ده
دايو بل ته ګوت نيونه به ترڅو وي

مورږ د سولې مرغان وشړل له کلي
داد جنګ سپېره لمنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يتيم وي
داسې عمر تېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونو ماتېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پۀ داسرو سروانگو مې اوښکې راغلې
يوه مخ ته پۀ کتو مې اوښکې راغلې

تول غمونه مې د کور پۀ وره ولاړ وي
ددې ژوندپۀ تېرېدومې اوښکې راغلې

د ګلاب پۀ څېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ پۀ رژېدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان پۀ قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده ترې هېندارې نه شرمېږي
خپلشېرزي ته پۀ ليدومې اوښکې راغلې

په دوه دوه مګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستا په تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستا په تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستا په تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستا په تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستا په تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه ځومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشــي
روان د سـولــې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګـناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولــې مې وژنـې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خــو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولـې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هـیوادګلونه
داسې مې ژمنه دماليارسره رښتياکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ويناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمـضــان له مـوږه
ستــا رالــيږلى دا فـرمـان له مـوږه

مونږه عاجـز يو مونږ ګـنـاوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له مـوږه

هـا چې د زرو ميـاشتـو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردى دخولې بوى له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له مـوږه

شـــيرزى لــرم د رحمتـونو امـيد
نــاراضه مکړې عاليشـان له مـوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خـــبره وران شو سره
رقيــب پــدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کــړي چنــارونو باندې
دغــره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــرۍ ښـــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شېـــرزيه ويــنه کــې اثر ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونـــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ویـــاړلـــو پـــښـــتنـــو هـــېواده

خوب مې لیدلی که رښتیاشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چینې جګ چنارونه منګـــې
اې د شـــېرزي د امیدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفــا

زمــا د واړه خــاطـــرو دنیــاګې
تاتــه پرته ده په سجــدو دنیــاګې

داچــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغـــه وفـــا د پښتنـو دنیــاګې

د خوشـالیوکــډې مخکې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیــاګې

د محبـت زړونه یو ځـودي پکــې
کلــی مــو ډك له نفــرتو دنیــاګې

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیــاکې

د زړه په ســرمې دغمـــونوخیمـــه
د شېرزي عمر په سلګــو دنیــاګې

ګوره چې په ړوه ړوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیبږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګې هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین ټال

ځاځکي ځاځکي دباران را وریدل
خـــوږمـن زړه مې د ڇــا لارې ته کتل

د خیالونو په زرین ټال کې مې شـپـه
ســـتا یادونه مې په زړه کې لـوبیدل

په ګریوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــــانونه د زړګـــــي مې ډوبیدل

دسپین غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګـــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځیدل

څه په لپو لپو بـنـګ شـــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډيرامـيدونه پســـــرلی شو
نــوي نــوي هـــوسونه پســـــرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غـېږه شوه ډکه
د مـــرغـــانـو اوازونه پســــرلی شو

نوی کال شوغرونوشين ښادرخورکړی
ځمکې وکړل سينګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاړو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قــــــافله مـنزل ته رسي
د شيـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

يو مې خوارزړگی بل مې ځيګراوسي
يو خـواته کابـل بل پېښـور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحـــدت نه کــنه
ځــکـه يو په لـــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنيـاګـی ورته حــــــيرانه ده
ډيــر په غــداری کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولـه يې زياته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکــړي پښــتني رواج اوس نه کوي
هغــه پښــتانه چې په خـــيبر اوسي

چاچې تل په موږ زهـــر خوړلي دي
يه شــــيرزيـه ها مو دزړه سر اوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـلام

یـاري کوو د چا احســـان نه منـو
کلـه د بل کلـه د ځـــان نه منـو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
کـه سلام نه کوي جـــانان نه منـو

که چاته يو ځلـــې ترغـاړې وتـو
غـــداران نه يو غـــداران نه مـنو

زړه مې دهـــغـو چې وفـا پېژني
له نفــرتونو جوړ خــوبان نه مـنو

د زړه او ژبـــې ترمنـــځ کـــمه لاره
شـــېرزيه يوچې نشي جان نه منو

ژړه په ژړه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه يې ګلدستــــه يې زمـــا زړه يې
ښايسته يې عجيــبه يې ښايسته يــې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغــمه يې ته ګيلـه يې ته کيسـه يې

تـــه دنيـــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکـــه يې خـــزانه يې آييـــنه يې

ژونـــدون واړه غــاړه موږه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه يې په پـــرده يې پښـتنه يې

ستاشېرزی دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څـه يې چې خپه يې په غوسه يې

ږغ ده ږه ده ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرګس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینــه ده دابه مــې منـــــې ګله

زړه کــې مې یوائځې ته بل چاته ځای نه لري
تــه مې د دردو ملهــم کلـه به راځــې ګلـه

ته چې نه وې هغه ورځ هیڅرې دې رانـشي
اوښکې په ګــریوان زما ځي څپې څپې ګلـه

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکــه د لمـرشغلــې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غــوندې تــیږه ده
نه چــې مــینه وکــرې نه مینه ریبـــې ګله

ستاخوږې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زمـا زړګــیـ **شـیرزی** واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یــو شول جـــدا زړونـه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمـــان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومـي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپیرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داشنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن **شيرزيه** پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زما زړه دی لرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده ترینه غېږه راچاپیره
د چا دام کې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجهان دی یو ښاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګه چې له لرې دلته راشي
د شېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډک دی له غمونه یو ځل راشه
لـه غمګــینو اندیښنونه یو ځل راشه

لـږ یې وتخــــنوه یاره چې رضا شي
ستــا د ډیرو یادیــدونه یو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــۍ شوې
خوب مې ورک له اسویلونه یوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهم به پرهــرونه یو ځل راشه

ستا یادونه خو له تانه وفــــادار دي
تل زمــــا د زړه په خونه یو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بیا به وکـړې ارمــانونه یو ځل راشه

زړه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترې انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې تړمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډېوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښنګ خـــوږو ملګـــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خـــوږې شیبې دغه تازه مـــوسمګۍ
د هغه تېرو خـــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کـیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نـــوره څه نه لـــرم بس ښکلـــوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیـــوالې پښتنې پېغـــلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغـــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمـــا د مینـې د اظـهار تــوري قـلــــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

ناویتوب

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره دروميـ بــس کاته وشیندي

د پېغلتــوب لـه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســــره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویتـــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وابنـــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وړوکــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــاپېر د سروګلــو باران و تاته څه پته وه
د کلـــي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د ښکلاګانو ټـوپۍ
لکـــه د واړه کلـــي خـــان و تاته څه پته وه

د ښارکوڅې هم د خوښيوپرځای غم واخيستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتـــه وه

ښار ته راغلی نابــلد و کليوال و ســـــړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبـه خـــورږ و تـــرنـم و د هــــنر پاچـا و
شېـــرزيه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

هره ورځ په ورځ مئلګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـیـږه کېږدم
وايي ګل خــو په اوبو باندې ابــاد دی

تــور بانه دې سپېلنیو نه ښــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شــېرزی دی
په ژوندون کې يې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه
چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته
لــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګــرم
هسې نه پکــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيرږه کې روزلي
زه د هغو ســــــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولــــو
نوو هيلو ترجـــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم
يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده

ضیاالرحمن تنها

دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library